

หนังสือภาษาไทย

อรุณรัตน์ วิเชียรเขียว, สภาพชนชั้นต่าง ๆ ในสังคมลานนาไทย. ศิลปากร. 19 (มกราคม, 2519), หน้า 56.

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ ดร., คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 2 (แก้ไขเพิ่มเติม), กรุงเทพมหานคร : บริษัทศรีสมบัติการพิมพ์ จำกัด. 2529.

กำธร กำประเสริฐ, คำบรรยายวิชาประวัติศาสตร์กฎหมาย, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.

คณิต ณ นคร ดร., กฎหมายอาญาภาคความผิด, พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม, กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

จิตติ ดิงศวิทย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 ตอน 1. พิมพ์ครั้งที่ 6, กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา. แสงทองการพิมพ์, 2527.

มานิต วิทยาเต็ม, ภาษีและกฎหมายศุลกากรฉบับศาลฎีกาอากร, พิมพ์ครั้งที่ 4, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บูรพาศิลป์, 2529.

หยุด แสงอุทัย ดร., คำบรรยายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 5, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2516.

_____. ดร., คำสอนชั้นปริญญาตรีทางรัฐศาสตร์ พุทธศักราช 2493 กฎหมายอาญาภาคทั่วไป
พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2495.

..... ดร., คำบรรยายกฎหมายอาญา ภาค 1 คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ,
พิมพ์ครั้งที่ 13, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2516.

ปรีดี เกษมทรัพย์ ดร., กฎหมายแพ่ง : หลักทั่วไป , พิมพ์ครั้งที่ 5, กรุงเทพมหานคร :
ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 2526.

วิจิตร ลุสิตานนท์, คำบรรยายกฎหมายอาญา พ.ศ.2487, พิมพ์ครั้งที่ 2, พระนคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2490.

ล้วน ปางสุข, พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 พร้อมคำอธิบายเฉพาะมาตราที่สำคัญ ,
กรมศุลกากร, กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป.ลัมพันธ์พาณิชย์, 2528.

..... ประมวลคำสั่งทั่วไปกรมศุลกากร พ.ศ.2430 - 2525 , กองพิธีการ กรมศุลกากร,
กรุงเทพมหานคร, 2525.

อนุমানราชธน พระยา, ตำนานศุลกากร, พระนคร : โรงพิมพ์กรมสารบรรณทหารเรือ, 2506.

คำพิพากษาศักดิ์ในคดีความผิดต่อ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 จากพ.ศ. 2470 ถึง ปัจจุบัน

ประเสริฐ ณ นคร (ผู้เรียบเรียง), มั่งรายศาสตร์ (พระนคร : โรงพิมพ์เลียงเชียง จงเจริญ
พิมพ์เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพหลวงโศทรกิตยานุพันธ์, 2514)

ถิ่น รัตติกง (ผู้แปล), กฎหมายโคสาราษฎร์ (เชียงใหม่ : คณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ใหม่ 2516)

ชจร สุขวานิช, ฐานันดรไพร่ (อัคราเนา).

ควอริช เวลส์, การปกครองและการบริหารของไทยโบราณ, แปลโดย กาญจน์ สมเกียรติกุล
และยุพา ชุมจันทร์ (กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2519),

สมเด็จพระยาตำราจราชานุภาพ, ประชุมพงศาวดารภาค 3 ฉบับหอสมุดแห่งชาติ (พระนคร :
ก้าวหน้า, 2513),

วิชัย ประสงค์, ประวัติและวิวัฒนาการกรมสรรพากร (พระนคร : เอกศิลป์การพิมพ์ 2506),

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, อำนาจทางการเมืองของอาณาจักรสุโขทัย, วารสารธรรมศาสตร์, 5
(ตุลาคม - มกราคม, 2518 - 2519),

มรว. คึกฤทธิ์ ปราโมช, ระบอบสังคมและเศรษฐกิจของเมืองชัยนาทสมัยโบราณ (อัครสาเนา)

พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์, เจ้าชีวิต (พิมพ์ครั้งที่ 2, พระนคร : คลังวิทยา, 2505)

ญาดา ประภาพันธ์, ระบบเจ้าภานายอากร (พิมพ์ครั้งที่ 1 : พระนคร, สำนักพิมพ์สร้างสรรค์

เสถียร ศุกุลโสภณ, ประวัติศาสตร์ไทย ฉบับพัฒนาการ เล่ม 1 (พระนคร : อักษรเจริญทัศน์
2508)

เสถียร ลายลักษณ์ "พระราชกำหนดใหม่" ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 2 (พระนคร : โรง
พิมพ์เดลิเมล, 2478)

เจ้าพระยาทิพากรวงศ์, พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์รัชการที่ 1 (พระนคร : องค์การ
ค้ำครุสภา 2524)

กรมศิลปากร, เอกสารครอว์ฟอร์ด, แปลโดย ไพโรจน์ เกษแม่นกิจ (นครหลวงฯ : โรงพิมพ์
การศาสนา, 2515)

สมเด็จพระยาตำราจราชานุภาพ พระราชพงศาวดารรัตนโกสินทร์รัชกาลที่ 2 (พระนคร :
กรมศิลปากร 2511)

กรมสรรพากร, กรมสรรพากรภายนอก (พระนคร : โรงพิมพ์อักษรสาส์น กรมสรรพากรจัด
พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฉลองวันประสูติครบรอบ 100 ปี ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์
เธอ กรมพระยาตำราจราชานุภาพ 2505)

ภาษาต่างประเทศ

หนังสือ

Black's Law Dictionary. 4th ed. st.Paul.Minn : West Publishing Co.,

1951.

Brown, C.V. Taxation and the Incentive to work. Great Britain:

oxford University Press, 1983.

Cleary, Edward W. Mccormick's Handbook of the Law of Evidence. 2nd

ed. st. Paul, Minn : West Publishing Co., 1972.

Edelhertz, Herbert. Nature, Impact and Prosecution of White Collar

Crime. Washington D.C. : U.S. Government Printing office.

1970.

Gifis, Steven H. Law Dictionary. New York : Barron's Eduction Series,

Inc., 1975

Haskell, Martin r. and Yablonsky, Lewis. Criminology : Crime and

Criminality. Boston : Houghton Mifflin Co., 1983.

Hart H.L.A. The Concept of Law. London : Osford Press, 1960.

Hubert, Elmer J. Crime Correction and Society. 4th ed. revised edition.

Home wood, Illinois : The Dorsey Press, 1968.

Kirkham, George L. and Wollan, Laurin A.J.R. Introduction to Law

Enforcement. New York : Harper & Row Publisher, 1980.

Kenneth, Culp D. Discretionary Justice. 2 nd. ed. Louisiana :

Edwards Bros, Inc., 1969.

La Fave, Wayne R. and Scott, Austin W. Criminal Law. St. Paul, Minn :

West Publishing Co., 1972.

Mayer, Fred A. and Baker, Ralph. Determinants of Law Enforcement

Policies. Toronto : Lixington Books, 1979.

Packer, Herbert L. The Limit of Criminal Sanction. Stanford,

California : Standford University Press, 1968.

Perkin, Rollin M. Perkin on Criminal Law. New York : the Foundation

Press, 1969.

Reckless, Walter C. The Crime Problems. 4th ed. New York : Appleton

Century Croft, 1967.

Raz, Joseph. The Concept of a Legal System. London : Oxford Press,

1973.

Sutherland Edwin H. White Collar Crime. New York : Halt, Rinehart and

Winston, 1961.

_____. Principle of Criminology. 7th ed. New York : J.B. Lippincott.

1966.

ภาคผนวก

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ ๑๗๖๑

๒๔ ๙๒

ศาลฎีกา

วันที่ ๓๐ เดือน พฤษภาคม

พุทธศักราช ๒๔๙๒

ความ อาญา
อัยการกรมอัยการ

โจทก์

ระหว่าง

นายเบ็งลิม แซ่เอี้ยว ที่ ๑. นายรัง แซ่ลิม ที่ ๒.

จำเลย

เรื่อง ขอให้เปลี่ยนแปลงเสียภาษีศุลกากร และมีภาษีมูลค่าเพิ่มเกินกว่า ๒ กิโลกรัม

ไว้ในกรอบครอง โจทก์ จำเลย ผู้กักตุน กำนัน

ศาล อุตสาหกรรม

ลงวันที่ ๑๘ เดือน มกราคม

พุทธศักราช

๒๔ ๙๒

คดีนี้โจทก์ฟ้อง จำเลยให้การรับสารภาพและโจทก์สืบพยานประกอบทั้งได้
 ว่าเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๔๙๑ เวลากลางวันจำเลยได้อยู่แถวๆ มีผู้นำยาสูบต่างประเทศ
 ซึ่งยังมีใบเสียภาษีศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยเรือกำปั่น ไทกิมชาน และ
 เรือดังกล่าวจอดอยู่ที่ท่าเทียบเรือ บี.ไอ จังหวัทซันบุรี จำเลยนี้ได้บังอาจสมคบกัน
 เกี่ยวของและรวบเหลือให้ทำการขายถอนยาสูบชิกาแรตต่างประเทศดังกล่าวจากเรือ
 กำปั่น ไทกิมชาน โดยสมคบกันรับยาชิกาแรตต่างประเทศ ๔๐ กระป๋องหนัก ๔ กิโลกรัม
 ราคา ๕๕๐ บาท บรรจุกระสอบ ๑ ใบซึ่งพวกของจำเลยได้โยนลงมาจากเรือ ไทกิมชาน
 ให้แก่จำเลยซึ่งนำเรือกลไฟเล็กเป็นพาหนะไปรับโดยมิได้รับอนุญาต เพื่อลอบนำขึ้น
 ศุลกากรไปยังท่าราชวัง โดยจำเลยมีเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร ซึ่งจะคง
 เสียเป็นเงิน ๓๑๓.๓๔ บาท และโดยเจตนาจะออกภาษีของรัฐบาลซึ่งจะคงเสียสำหรับ
 ยาสูบนั้น และจำเลยได้บังอาจสมคบกันมียาสูบชิกาแรตต่างประเทศ ๔๐ กระป๋องหนัก ๔
 กิโลกรัมดังกล่าว อันมิได้มีใบเสียภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ในกรอบครอง เจ้าพนักงานจับจำเลยได้
 พร้อมถวายยาสูบชิกาแรตของกลางบรรจุกระสอบอยู่ในเรือกลไฟซึ่งคนบนเรือกำปั่นโยนลงมา
 ให้จำเลยในเรือกลไฟนั้น.

จำเลยที่ ๑ เคยท้องโหมมาแล้วไม่เช็ดกลาม จะคงถูกเพิ่มโทษฐาน
ไม่เช็ดกลาม.

จำเลยที่ ๒ เป็นเด็กอายุยังไม่ถึง ๑๖ ปี.

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีผิดความพระราชบัญญัติศาลการ
พ.ศ. ๒๔๕ มาตรา ๒๗ ซึ่งแก้ไขตามพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๕๐
มาตรา ๓ กระทงหนึ่ง ให้ปรับจำเลยทั้งสองเป็นเงิน ๕๐๑๓.๓๖ บาท (คือ ๔ เท่า
ราคาของซึ่งไกรวมค่าอากร เขาควยแล้ว) กับพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๔๕๖
มาตรา ๕๐ อีกกระทงหนึ่ง ให้ปรับจำเลยเป็นเงินจำเลย ๑๐๐ บาท ปรับนายชงจำเลย
๕๐ บาท ทั้งนี้ได้ลดฐานเป็นเด็กให้จำเลยนี้ถึงหนึ่งตามมาตรา ๕๕ กฎหมายลักษณะอาญา
แล้ว เพิ่มโทษนายเป็งลิ้มจำเลยตามมาตรา ๓๒ กฎหมายลักษณะอาญา ๑ ใน ๑
จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพลดโทษและถึงหนึ่งตามมาตรา ๕๕ กฎหมายลักษณะอาญา
ลงปรับจำเลยทั้งสองสำหรับความผิดกระทงแรกเป็นเงิน ๓๓๕๒.๒๔ บาท และปรับ
นายชงจำเลย ๒๖.๒๖ บาท นายชงจำเลย ๒๕ บาทสำหรับกระทงหลัง ถ้าไม่
มีศาลาปรับจัดการตามมาตรา ๑๔ กฎหมายลักษณะอาญา ถ้าจำเลยจะคงจำแทน
ด้วยปรับกระทงแรกให้จำเลยละ ๒ เดือน ของกลางรับ ให้จ่ายเงินรางวัลแก่ตำรวจ
ผู้ยึดกุมเป็นเงินร้อยละ ๒๐ ของราคาของกลางหรือค่าปรับ.

นายชงจำเลยเท่านั้นอุทธรณ์คัดค้านว่า ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยมานั้น
ไม่เป็นการมีชอบด้วยกฎหมาย คือ.

(๑) ในความผิดกระทงแรกตามมาตรา ๒๗ พระราชบัญญัติศาลการ
ที่ปรับครั้งหนึ่งเป็นเงิน ๔ เท่าของราคาของรวมทั้งค่าอากร มิได้บัญญัติโดยชัดแจ้ง
จนให้ศาลแยกปรับจำเลยหลายคนต่างหากจากกัน ฉะนั้นในกรณีที่มีผู้กระทำความผิด
หลายคน ศาลอาจปรับครั้งหนึ่งเป็นเงิน ๔ เท่า แต่ให้จำเลยคนหนึ่ง ๆ รับผล
แห่งคำพิพากษาแยกจากกันได้ สำหรับคดีนี้ควรปรับจำเลยคนละครั้ง แล้วลดโทษ
ให้จำเลยที่ ๒ ฐานที่เป็นเด็กและรับสารภาพควย และว่าการที่ศาลปรับรวมกันไป
โดยให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นเด็กและไร้เคยท้องโหมคงรับผลเท่ากับจำเลยที่ ๑ ซึ่ง
เป็นผู้ใหญ่ และเคยท้องโหมมาแล้วยอมไม่เช็ดกลาม ไม่ถูกต้องตามความประสงค์
ของกฎหมาย.

(๒) ความผิดฐานมียาสูบไม่ปิดแสตมป์เป็นกรณีพิเศษเกี่ยวกับความผิดฐานหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร ศาลควรจะลงโทษตามบทหนักทีเดียว.

ตามขออุทธรณ์ขอ ๑ นั้น ศาลอุทธรณ์เห็นว่า ศาลชั้นต้นมีโทษปรับจำเลยรวมกันโดยพระราชบัญญัติศุลกากรบังคับใหม่ปรับแทนนั้น จะแรงเกินสมควรโทษปรับจำเลยที่ ๒ ไม่ได้ เพราะไม่คงควยลักษณะปรับรวมกัน ปรับหนักแทนกัน จะลดโทษให้เมื่อมีการจำแทนค่าปรับ ซึ่งจะปรับหนักแทนกันไม่ได้ อาจกำหนดโทษจำคุกที่ ๘๘๘/๒๕๘๗ และ ที่ ๘๘๘/๒๕๘๖.

ส่วนตามขออุทธรณ์ขอ ๒ ศาลอุทธรณ์เห็นว่า การกระทำของจำเลยในคดีนี้ตามความผิดฐานขายถอนและรับยาสูบรายนี้ซึ่งเป็นการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร ย่อมเป็นความผิดฐานมียาสูบที่ไม่ปิดแสตมป์ยาสูบไว้ในครอบครองรวมอยู่ด้วยแยกกันไม่ได้ เพราะยาสูบรายนี้เป็นยาสูบที่ไม่ปิดแสตมป์ยาสูบมาแต่เดิม การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำผิดกรวดเดียวละเมิดกฎหมายหลายบทซึ่งจะลงโทษตามบทหนัก คือ ตามพระราชบัญญัติศุลกากร ศาลอุทธรณ์อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๑ พิพากษาและเพราะข้อเท็จจริงโทษปรับจำเลยทั้งสองฐานมียาสูบไม่ปิดแสตมป์ยาสูบ เป็นอันไม่ปรับตามคำพิพากษา นอกนั้นก็ยกขึ้น.

โจทก์และนายทงจำเลยฎีกา โดยโจทก์ฎีกาขอโทษลงโทษจำเลยทั้งสองฐานมียาสูบไม่ปิดแสตมป์ยาสูบด้วยศาลชั้นต้น นายทงจำเลยลงฎีกาคัดค้านขอที่ศาลปรับจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากรวางไม่ถูกต้อง ศาลควรแยกปรับจำเลยตลอดโทษให้จำเลยฐานเป็นเล็กและรับสารภาพทำนองเดียวกันที่คัดค้านมาในชั้นอุทธรณ์ แต่สำหรับฎีกาโจทก์นั้น ศาลชั้นต้นรับฎีกาเพราะนายทงจำเลย เพราะนายเป็งเดิมจำเลยอีกคนหนึ่งยังไม่ไต่ความมาจึงคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

|| ศาลฎีกาประชุมพิจารณาแล้ว จะได้อินิจฉัยตามขอฎีกาของนายทงจำเลยก่อน ปัญหาขอแรกที่ควรพิจารณาคือ ตามความผิดในมาตรา ๒๑๑ พระราชบัญญัติศุลกากรนั้น ในกรณีที่มีผู้กระทำความผิดหลายคน ศาลอาจจะแยกปรับจำเลยเป็นรายตัวได้หรือไม่ หรือว่าต้องปรับรวมกันเสมอไป ปัญหาที่ศาลฎีกาได้ปรึกษาในที่ประชุมใหญ่แล้ว เห็นพร้อมกันว่า พระราชบัญญัติศุลกากรมาตรา ๒๑๑ ที่แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับอัตราโทษมีความว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ โทปรับเป็นเงิน ๕ เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเขาควยแล้ว หรือ จำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งจำทั้งปรับ" ตามนี้จะเห็นว่า กฎหมายหาโทษผู้เดียวโทษปรับรวมกัน

แต่อย่างไรก็ตาม เป็นแต่ว่าในความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้รับ ๔ เท่าราคาของ
รวมกับค่าอากรและค่ากฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๖ บัญญัติว่า "บรรดา
บุคคลที่ศาลพิจารณามีความผิดอย่างเดียวกัน ในคดีเดียวกัน เมื่อศาลพิจารณาคดี
ให้ปรับไซ้ ศาลจะพิจารณาคดีให้ปรับกันเหล่านั้นต้องเสียค่าปรับด้วยกันทุกคน
หรือมิฉะนั้นศาลจะบังคับให้คนหนึ่งใดในคนเหล่านั้นเสียค่าปรับจนครบก็ได"
ซึ่งมีหมายความว่า ในกรณีเช่นที่กล่าวศาลอาจแยกปรับจำเลยโดยให้เสีย
ค่าปรับด้วยกันทุกคน คือ ปรับเป็นรายตัว หรือปรับรวมกันซึ่งบังคับเอาจาก
คดีหนึ่งคนใดจนครบก็ได เมื่อพิจารณาคดีตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว จึงเห็นว่า
ในความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๗ นั้น ศาลอาจแยกปรับ
จำเลยเป็นรายตัว หรือปรับจำเลยรวมกันก็ได้ แต่เมื่อรวมกันต้องเป็นจำนวน
ค่าปรับ ๔ เท่าของราคาของสิ่งรวมค่าอากรเท่านั้น.

สำหรับในการพิจารณาวางโทษในคดีนี้ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ เคย
ลงโทษซึ่งจะต้องถูกเพิ่มโทษฐานไม่เรียกชดเชย ส่วนจำเลยที่ ๒ เป็นเด็ก
จะต้องรับอาญาเพียงถึงหนึ่ง ทั้งไม่ลงโทษเพิ่มโทษ การที่จะปรับรวมกัน
โดยให้จำเลยที่ ๒ คุ้มครองอย่างเดียวกับจำเลยที่ ๑ ย่อมไม่เป็นการเหมาะสม
บุคคลควรจะแยกปรับจำเลยเป็นรายตัว และเมื่อจะปรับจำเลยเป็นรายตัว
ดังนี้แล้วก็ต้องปรับจำเลยที่ ๑ ผู้ไม่โลภเข้ามาในทำนองเดียวกันด้วย เพราะ
เป็นเหตุในลักษณะเดียวกัน.

ส่วนข้อฎีกาของโจทก์ซึ่งศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกามาจะเพาระนายชงจำเลย
นั้น ตามขอเท็จจริงถึงโลกความเป็นที่เห็นได้ว่า การกระทำของจำเลย
ในคดีนี้ คือ การช่วยเหลือให้การค้าขายลอนยาสูมอันเป็นความผิดต่อพระราช-
บัญญัติศุลกากร กับการมียาสูมโคมิดแสดงป่าวไว้ในครอบครองซึ่งเป็นผิดตาม
พระราชบัญญัติยาสูมนั้น เป็นกรรมอันเดียวกัน เกิดขึ้นในวาระเดียวกัน เป็น
การละเมิดกฎหมายหลายบท ซึ่งให้โทษที่อาญาหนักลงโทษ ถึงที่ศาลอุทธรณ์
วินิจฉัยมา ฎีกาโจทก์จึงไม่ขึ้น.

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงพิพากษาแก้และเพาระสำหรับโทษปรับที่จะลงแก่
จำเลยในความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรเป็นดังนี้ คือ โทษปรับจำเลย
ทั้งสองคนละ ๆ ๒๕๐๖.๒๔ บาท เพิ่มโทษนายเป็งดิมจำเลยตามมาตรา ๒๖
กฎหมายลักษณะอาญา และลดโทษให้ถึงหนึ่งฐานรับสารภาพตามมาตรา ๕๘
ลงปรับนายเป็งดิมจำเลย ๑๖๗๑.๑๒ บาท ส่วนนายชงจำเลยต้องรับอาญา

เพียงถึงเพียงนั้นเป็นเด็กตามมารดา ๕๕ กฎหมายลักษณะอาญา และอีกให้ถึงที่
ฐานรับสารภาพตามมารดา ๕๕ คงปรับนายรชจาเลข ๒๒๒.๒๑ บาท (สำหรับ
การปรับนี้ปรากฏว่าจำเลยไพฑูริระเดร์จดีไปแล้ว) นอกนั้นคงยื่น.//

กฤษณ์ทนต์
โศภนวิกรมวิทย์
มนตรีช่วยเสด็จ

เป็นภาพถ่ายจากเอกสาร/สำนวนข : ๑ ๑๕๓
วิชา มหาคุณ
เลขาธิการศาลฎีกา

๑๒๑๓

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๖๔/๒๕๐๖

พ.ร.บ. ศาลากร คำปรับ

กรณีที่พระราชบัญญัติศาลากรบัญญัติได้เป็นพิเศษว่า สำหรับความผิดทั้งหมั่ง ๆ ให้ปรับสี่เท่าของราคาของซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วยนั้น คำศาลพิพากษาปรับจำเลยแต่ละคน คนละสี่เท่าของราคาของซึ่งรวมค่าอากรด้วย ก็ย่อมเป็นการปรับจำเลยสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ เกิดว่า สักว่า อันเนื่องการมีหรือความที่บัญญัติได้ และกรณีเช่นนี้ย่อมจะนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ ซึ่งให้ปรับเรียงตามรายตัวบุคคลมาใช้บังคับไม่ได้.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๖๖๔/๒๕๐๖

ศาลฎีกา

วันที่ ๖ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๐๖

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดระนอง

โจทก์

ระทวาร

นายไฉ่ฮวด แซ่ตัน ที่ ๑, นายเป้ง แซ่ไถ่ย ที่ ๒,

นายกิม แซ่ตัน ที่ ๓, นายเชียว เจิมลงค์ ที่ ๔ จำเลย

เมื่อ พิจารณาคดีที่ศาลากร

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓๓ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๓

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๓๓ ธันวาคม ๒๕๐๒ เวลาบ่ายก่อนเที่ยง จำเลยทั้งสี่สมัครกันลักลอบนำปลาเค็ม ๓๘ กระสอบหนัก ๓.๒๓๓ กิโลกรัม ราคา ๖,๐๖๕ บาท จะต้องเสียอากรและอากรเพิ่มเป็นเงิน ๓๓,๓๔๓ บาท รวมค่าของและค่าอากรเป็นเงิน ๓๙,๔๐๘ บาท โดยใช้เรือยนต์บรรทุกปลาลงกล่าวจากประเทศพม่าเข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยมีได้ผ่านบ้านศาลกากร และโดยเจตนาหลีกเลี่ยงภาษี เขตเทศบาลตำบลปากน้ำ อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง เจ้าพนักงานจับกุมได้พร้อมด้วยปลาและเรือดังกล่าวเป็นของกลาง คนมีผู้รับสนับสนุนคนนำจำนายสืบตำรวจตรีดำรง ศรีสมบูรณ์ เป็นผู้รับยกจำเลยพร้อมของกลาง นายกัมจำเลยที่ ๓ เคยต้องโทษจำคุก ๓ ปีฐานทำร้ายร่างกาย พันโทมาไม่เกิน ๕ ปี มากระทำความผิดอื่น หรือโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศาลกากร พ.ศ. ๒๔๖๘ มาตรา ๒๗, ๒๕ พระราชบัญญัติศาลกากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๗๒ มาตรา ๖, ๑๖, ๑๗ พระราชบัญญัติศาลกากร (ฉบับที่ ๓๓) พ.ศ. ๒๔๘๐ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติศาลกากร (ฉบับที่ ๓๓) พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติพิทักษ์ศาลกากร (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๓, ๔ พระราชบัญญัติพิทักษ์ศาลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ พระราชกำหนดพิทักษ์ศาลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๘, ๙ เพิ่มโทษจำเลยที่ ๓ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๒ และรับของกลาง และ

จ่ายรางวัลนำจับและรางวัลผู้จับ

จ่ายเลยทุกคนให้การปฏิเสศ นายกัมจำเลยรับในเรื่องเคยศองโทษ และพันโทษ

ศาลจังหวัดระนองพิจารณาลแล้วฟังว่า จำเลยทุกคนกระทำผิดจริง กิ่งห้อง พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศาลฎีกา พ.ศ. ๒๔๖๘ มาตรา ๒๗, ๓๒ และฉบับที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๖, ๑๖, ๓๗ ฉบับที่ ๓๓ พ.ศ. ๒๔๘๐ มาตรา ๓ ฉบับที่ ๓๓ พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๕ พระราชบัญญัติพิทักษ์ตราศาลฎีกา (ฉบับที่ ๖) มาตรา ๓, ๕ ฉบับที่ ๓๓ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติพิทักษ์ตราศาลฎีกา พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๕ และอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ ให้ปรับจำเลยดีทหารอากาศของ ซึ่งรวมอากรกริ้วแล้วเป็นเงินคนละ ๗๗,๖๓๒ บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการรวมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘, ๓๐ หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังคนละ ๓ ปี ๖ เดือน ค่าขอให้เพิ่มโทษจำเลยที่ ๓ ให้ยก ให้จำเลยจ่ายสินบนแก่ผู้นำจับร้อยละ ๓๐ จ่ายรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับร้อยละ ๒๕ ของราคาของกลางตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำผิด พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๘, ๘ ของกลางรับ

จ่ายเลยทุกคนอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิจารณาลแล้วฟังว่า จำเลยกระทำผิดจริง แต่เห็นว่า ต้นคำจำเลยนำเข้านามีใช้เป็นที่ดินคำต้องห้าม หากเป็นเพียงหลบเลี้ยง ไม่นำไปเลี้ยงภรรยาเท่านั้น ควรปรับจำเลยรวมกัน จึงพิพากษาแก้คำพิพากษา ศาลระนอง ให้ปรับจำเลยรวมกันเป็นเงิน ๗๗,๖๓๒ บาท ถ้าไม่ชำระค่าปรับ

ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗, ๓๐ หากต้องกัก
แทนค่าปรับ ให้กักขังคนละ ๔ เดือน ๑๕ วัน นอกจากนี้แก้ไขเพิ่มเติม
ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษปรับจำเลยเรียงตามรายตัว
ศาลฎีกาได้ประชุมปรึกษาคดีแล้ว ในชั้นฎีกานี้มีญัตติขอ

เรื่องลงโทษปรับแก่จำเลย ตามพระราชบัญญัติศาลฎีกา พ.ศ. ๒๔๖๗
มาตรา ๒๗ ญัตติถึงกำหนดโทษไว้ว่า "ระงับ สำหรับความผิดครั้ง
หนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าของราคาของ ซึ่งให้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว
หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" ศาลฎีกาเห็นว่า มาตรา ๒๗
ระบุเน้นไว้ชัดแล้วว่าสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับสี่เท่าของราคาของ
ซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วย ฉะนั้น ถ้าหากศาลพิพากษาปรับจำเลยแต่ละคน
คนละสี่เท่าของราคาของซึ่งรวมค่าอากรด้วย ก็เป็นการปรับจำเลยสำหรับ
ความผิดครั้งหนึ่ง ๆ เกินกว่าสี่เท่า อันเป็นการผิดข้อความที่บัญญัติได้
กรณีเช่นนี้ให้นำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ มาใช้บังคับไม่ได้
เพราะเป็นกรณีที่พระราชบัญญัติศาลฎีกาบัญญัติระบุไว้เป็นพิเศษ
โจทก์จึงไม่รับ

จึงพร้อมกันพิพากษาขึ้นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ยกฎีกา
โจทก์.

ธชาติ นาวิเจริญ
เจน เวชศิลป์
ตวง สหพันธ์

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

เป็นภาพถ่ายจากเอกสาร/สำเนาของศาลฎีกา
วิชา มหา น
เลขานุกรศาลฎีกา

๑๖๖ III ๒๕๐๖

ศาลฎีกา

วันที่ ๓๐ เดือน มีนาคม

พุทธศักราช

II ๒๕๐๖

ความ อาญา

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานี

โจทก์

ระหว่าง

นายสัมฤทธิ์ เมฆวิมล ที่ ๑ นายเสมอ รูปทองที่ ๒ นาย - จำเลย
ชอย สิบเหล่า ที่ ๓

เรื่อง

นำโคเข้าราชอาณาจักรไทยไม่รับอนุญาต

โจทก์ ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาล

อุทธรณ์

ลงวันที่

๒๕

เดือน

มกราคม

พุทธศักราช

III ๒๕๐๖

คดีนี้ได้ความตามฟ้องและคำรับสารภาพของจำเลยฟังได้ว่า

เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๐๕ เวลากลางวัน จำเลยได้ร่วมกันกระทำความผิด-
กฎหมายหลายบทหลายกระทงต่างกรรมต่างวาระกัน กล่าวคือ

(ก) จำเลยบังอาจร่วมกันนำโคมีชีวิต ๔ ตัว จากประเทศลาว

/ เข้ามา

เข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยนำข้ามแม่น้ำโขง เข้าที่ท่าบ้านเก่า ซึ่งมีไซ
ของทางที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง เกษตร กำหนดเป็นท่าเข้า โดยจำเลยไม่ได้
ยื่นคำขออนุญาตต่อสัตว์แพทย์ประจำท้องที่และมิได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมปศุสัตว์
หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมาย และไม่มีเหตุยกเว้นตามกฎหมาย

(ข) จำเลยยังอาจร่วมกันนำโค ๔ ตัวดังกล่าวแล้วซึ่ง เป็นของต้อง
ห้ามต้องจำกัด ราคา ๒,๐๐๐ บาท ซึ่งจะต้องเสียภาษีศุลกากร รวมเป็นเงิน
๕๕๐ บาท จากประเทศลาวเข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยนำข้ามแม่น้ำโขง
X เข้าที่ท่าบ้านเก่า ซึ่งมีไซทาง ^{อนุญาตหรือท่าสำหรับ}การนำของ เข้าราชอาณาจักร
ไทยได้ โดยจำเลยไม่ได้เสียภาษีศุลกากร และไม่ได้นำผ่านด่านศุลกากร
ให้ถูกต้อง ทั้งนี้โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีศุลกากรหรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามข้อจำกัด
ตามกฎหมาย

เหตุเกิดที่ตำบลเขมราฐ อำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี
ในวันเกิดเหตุตนเอง เวลากลางคืนหลังเที่ยง มีผู้ซื้อขอรับเงินสินบนนำ
สืบตำรวจเอกสนิท นามบุญคุ้มพวกเจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยโค ๔ ตัว
ที่จำเลยนำเข้ามาในราชอาณาจักรไทย เป็นของกลาง

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติโรค-
ระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๓๑, ๓๒, ๔๗, ๔๘ กฎกระทรวง เกษตร (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๔๔๔ ออกตามความในพระราชบัญญัติโรกระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๔๔๔
พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ มาตรา ๖, ๒๗ พระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๔๐ มาตรา ๓, ๔, ๕, ๑๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๔๔๒ มาตรา ๖, ๑๖, ๑๗ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ.
๒๔๕๐ มาตรา ๓ พระราชกำหนดหักค้ำชั่งศุลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๔
พระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนดหักค้ำชั่งศุลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ พระราช-
บัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๔๕ มาตรา ๔, ๕, ๖,
๗, ๘, ๙ อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๐ จึงให้ลงโทษ-
จำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ มาตรา ๒๗ ซึ่งแก้ไขแล้วโดย
พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๕๐ มาตรา ๓ ซึ่งเป็นบทหนัก
ประกอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑ ให้ลงโทษปรับจำเลยคนละ
สี่เท่าของราคาโดยรวมกับค่าอากร เป็นเงินคนละ ๑๐,๒๐๐ บาท จำเลย
รับสารภาพลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๕ กึ่งหนึ่ง คงปรับ
จำเลยคนละ ๕,๑๐๐ บาท ถ้าจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวล-
กฎหมายอาญา มาตรา ๒๕, ๓๐ แต่ถ้าจะคงกักขังแทนค่าปรับ ให้กักขังไว้
กำหนดคนละ ๑ ปี (หนึ่งปี) กับให้จ่ายคืนบรรอยละสามสิบและรางวัลอีกร้อยละ
ยี่สิบห้าของค่าปรับตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด

✓

✓ พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๘ ค่าย ธิบของกลาง

จำเลยอุทธรณ์ว่า ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ปรับจำเลย เรียงตัวคนละ

๑๐,๒๐๐ บาทนั้นเกินกว่าอัตราในกฎหมาย เพราะตามพระราชบัญญัติศุลกากร

✓ พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ให้ปรับสี่เท่ารวมทั้งค่าอากร เท่านั้น

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ที่แก้ไขเพิ่มเติมบัญญัติให้ปรับสี่เท่าของราคาและอากร ในคดีนี้ราคาของและ

อากรรวมกันเป็นเงิน ๒,๕๕๐ บาท สี่เท่าราคาของและอากร เป็นเงิน ๑๐,๒๐๐

บาท อันเป็นค่าปรับที่จำเลยต้องเสีย การที่ศาลชั้นต้นปรับจำเลย เรียงตัวจึงรวม

เป็นค่าปรับถึง ๓๐,๖๐๐ บาท จึงเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๓๑ ให้ปรับ เรียงตามรายตัวบุคคล ดังนั้นจำเลยจะก็คนที่

ตาม คงปรับรวมกันได้สี่เท่าของราคาและอากรรวมกันเท่านั้น พิพากษาแก้ค่า

✓ พิพากษาศาลชั้นต้นเห็นว่า ให้ปรับจำเลยรวมกันเป็นเงิน ๑๐,๒๐๐ บาท แต่

✓ ให้แยกเป็นรายตัวบุคคลเป็นค่าปรับจำเลยคนละ ๓,๔๐๐ บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง

คงปรับเป็นเงินคนละ ๑,๗๐๐ บาท (หนึ่งพันเจ็ดร้อยบาท) นอกจากที่แก้ให้

✓ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษปรับจำเลย เรียงตามรายตัวบุคคล ตาม

✓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑

ศาลฎีกาได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาแล้วคดีนี้มีปัญหาที่จะต้อง

วินิจฉัยว่า การลงโทษปรับผู้ที่ร่วมกันกระทำความผิดพระราชบัญญัติสุღการ
ต้องปรับรวมกันหรือปรับ เรียงตามรายตัวบุคคล

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า "บทบัญญัติ
ในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมาย
อื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น" ในกรณีเรื่อง
นี้ ศาลพิพากษาลงโทษปรับจำเลยทั้ง ๓ ตามพระราชบัญญัติสุღการ พ.ศ.
๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสุღการ (ฉบับที่ ๑๑)
พ.ศ. ๒๔๕๐ มาตรา ๓ ซึ่งบัญญัติว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับ
เป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากร เข้าด้วยแล้ว ฯลฯ" ทั้งนี้
ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า พระราชบัญญัติสุღการมีความมุ่งหมายให้
ลงโทษปรับผู้กระทำความผิดครั้งหนึ่ง ๆ เป็นเงินสี่เท่าราคาของรวมทั้ง
ค่าอากรด้วยเท่านั้น โดยมีใ้คำนี้ว่าจะมีผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันหลาย
คนหรือไม่ จึงต้องถือว่าพระราชบัญญัติสุღการได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ จะใช้มาตรา ๓๑ แห่งประ-
มวลกฎหมายอาญาซึ่งบัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลจะพิพากษาให้ปรับผู้กระทำ
ความผิดหลายคนในความผิดอันเดียวกัน ในกรณีเดียวกัน ให้ศาลลงโทษ
ปรับเรียงตามรายตัวบุคคล" ทั้งข้อฎีกาของโจทก์หาได้ไม่ ที่ศาลอุทธรณ์

พิพากษาให้ปรับจำเลยรวมกันชอบแล้ว ส่วนข้อที่ศาลอุทธรณ์ปรับรวม
กันแล้วให้แยกปรับ เวียงคามรายตัวจำเลยต่อไปนั้น คดีไม่มีปัญหามาสู่
ศาลฎีกา จึงไม่จำต้องวินิจฉัย

โดยเหตุนี้ ศาลฎีกาจึงพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ให้ยกฎีกาโจทก์เสีย.

เป็นคำจำคุก/จำคุก/จำคุก
วิศ ม
... ..

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๐๑/๒๕๐๕

พ.ร.บ. สุลกากร ปรับ

พระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๗ บัญญัติเรื่องโทษไว้ว่า
 สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงิน ๔ เท่าราคาของซึ่งรวม
 ค่าอากรเข้าด้วยแล้ว และมาตรา ๒๗ ทวิ เป็นบทบัญญัติต่อท้าย
 และเป็นความผิดต่อเนื่องจากมาตรา ๒๗ แม้ในมาตรา ๒๗ ทวิจะมีได้
 บัญญัติถึงข้อความเจาะจงลงไปว่าความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ด้วยก็ตาม ก็ย่อม
 มีความหมายเช่นเดียวกับมาตรา ๒๗ ฉะนั้น ถ้าศาลจะปรับจำเลย
 เรียงตัวคนละ ๔ เท่าราคาของรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว ก็จะเป็นการ
 ปรับจำเลยสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ เกินกว่า ๔ เท่า ซึ่งขัดต่อบท
 กฎหมายดังกล่าว และมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
 บัญญัติไว้เป็นพิเศษว่า เมื่อบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้แตกต่าง
 กับกฎหมายอื่น ให้ยกเอาบทพระราชบัญญัตินั้นขึ้นบังคับจึงเอามาตรา
 ๓๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาบังคับไม่ได้จึงต้องปรับจำเลยรวม
 กันไม่เกิน ๔ เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๐๑/๒๕๐๕

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๕ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๐๕

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา

โจทก์

ระหว่าง

นายจรรยา ขนถการที่ ๑, นายกี สีสหมอล ที่ ๒ จำเลย
เรื่อง ผิดพระราชบัญญัติศุลกากร

โจทก์ฎีกาคำคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๙ เดือน
สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๐๖

คดีนี้โจทก์ฟ้อง จำเลยรับสารภาพผิดตามฟ้องฟังได้ว่า เมื่อ
วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๐๖ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสองร่วมกันรับ
เอาบุหรี่ยาเสพติดทำขึ้นในต่างประเทศ โดยรู้ว่าเป็นบุหรี่ยาเสพติดที่มีผู้นำเข้ามา
ในราชอาณาจักร ไม่ผ่านด่านศุลกากรหลีกเลี่ยงไม่เสียอากร ศาลชั้นต้น
พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕
มาตรา ๒๗ ทวิ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙
มาตรา ๔ พระราชบัญญัติพิทักษ์ศุลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๐
ลงโทษปรับเรียงตัวจำเลยคนละ ๑๓,๘๐๕ บาท ๖๐ สตางค์ (สี่เท่า
ราคาของกลางซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว) ลงโทษที่จำเลยรับสารภาพ
ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงปรับคนละ ๖,๙๐๒
บาท ๘๐ สตางค์ ให้จ่ายสินบนให้ผู้นำจับและรางวัลให้เจ้าพนักงานผู้
จับตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด
พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๕, ๖, ๗, ๘ ค่าปรับไม่ชำระให้กักขังแทนตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ ของกลางรับ

จำเลยอุทธรณ์ว่า - ตามพระราชบัญญัติศุลกากรมาตรา ๒๗ บัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้ว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงิน ๔ เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว" เพราะฉะนั้นที่ศาลพิพากษาลงโทษปรับจำเลยเรียงตัวคนละ ๔ เท่าแล้ว ก็เท่ากับเป็น ๘ เท่าเกินกำหนดอัตราโทษในกฎหมาย ขอให้ศาลอุทธรณ์แก้เป็นปรับจำเลยคนละ ๓,๔๕๒ บาท ๕๐ สตางค์ จำเลยอ้างคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๖๑/๒๔๕๒ คดีระหว่างอัยการ กรมอัยการโจทก์ นายเป็งลิม แซ่เอี้ยว นายซัง แซ่ลิมจำเลย

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า โทษที่จะลงแก่จำเลยจะต้องลงตามความผิดที่เกิดขึ้นเป็นครั้งหนึ่ง ๆ ไป โดยมีพิกัดข้อหนึ่งถึงบุคคลผู้ร่วมกระทำผิดจะมีจำนวนเท่าใด และอัตราปรับได้ครั้งหนึ่ง ๆ ก็ ๔ เท่าของราคาของซึ่งได้รวมทั้งค่าอากรเข้าด้วยแล้ว ไม่ใช่ปรับตามความผิดเป็นรายตัวบุคคลลงแบบอย่างคำพิพากษาฎีกาที่จำเลยอ้าง จึงพิพากษาแก้ว่า ให้ปรับจำเลยรวมกันสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว ปรับเป็นเงิน ๑๓,๘๐๔ บาท ๖๐ สตางค์ ลดรับสภาพกึ่งหนึ่ง คงปรับรวมกัน ๖,๙๐๔ บาท ๘๐ สตางค์ หากจะต้องกักขังแทนค่าปรับก็ให้แบ่งกำหนดกักขังแทนคนละ ๖ เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกาว่า โทษตามมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) มาตรา ๔ เฉพาะที่กล่าวถึงโทษปรับนั้นบัญญัติว่า "ต้องระวางโทษ

ปรับเป็นเงิน ๔ เท่าราคาของซึ่งได้รวมอากรเข้าด้วยแล้ว” มิได้บัญญัติข้อความเฉพาะเจาะจงลงไปว่า “สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ” ดังที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓ เห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๔ ที่เพิ่มมาตรา ๒๗ ทวิขึ้น ก็มุ่งประสงค์เป็นพิเศษที่จะปรับตามความผิดเป็นรายตัวบุคคลไปที่เดียว กรณีจึงมาปรับไต่กับหลักกฎหมายทั่วไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑ ซึ่งบัญญัติให้ศาลลงโทษตามรายตัวบุคคลไป จึงขอให้ลงโทษจำเลยตามศาลชั้นต้น

ศาลฎีกาได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพระราชบัญญัติศุลกากร - พ.ศ. ๒๕๖๔ มาตรา ๒๗ บัญญัติในเรื่องโทษไว้ว่า สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ ให้ปรับเป็นเงิน ๔ เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว และมาตรา ๒๗ ทวิเป็นบทบัญญัติก่อทัยและเป็นความผิดต่อเนื่องมาจากมาตรา ๒๗ นั้นเอง แม้ในมาตรา ๒๗ ทวิ จะมีให้มีบัญญัติข้อความเจาะจงลงไปว่าความผิดครั้งหนึ่งๆ ทัวยก็ตาม ในเรื่องโทษนี้ก็ย่อมมีความหมายเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ ว่าสำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ นั้นเอง ฉะนั้นถ้าศาลจะปรับจำเลยเรียงตัวคนละ ๔ เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วคงฎีกาโจทก์ ก็จะเป็นการปรับจำเลยสำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ เกินกว่า ๔ เท่าไป ชักต่อบทกฎหมายมาตรากังกล่าว และในมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรมีบัญญัติไว้เป็นพิเศษว่า เมื่อบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้

แตกต่างกับกฎหมายอื่น ให้ยกเอาบทพระราชบัญญัติชั้นบังคับ
 ในกรณีนี้จึงนำเอามาตรา ๓๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาบังคับ
 ไม่ได้ มติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่าต้องปรับจำเลยรวมกันไม่เกิน
 ๕ เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว ทั้งคำพิพากษาศาล
 อุตธรณ์ ฎีกาใจทกไม่มีเหตุที่จะแก้ไข จึงพิพากษายืน.

สวัสดิ์ พานิชอัตรา
 โยชม เลขยานนท์
 อรุณ ตินทุกะสิริ

คำพิพากษา

วิธี มหา
ศาลฎีกา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่

๗๐/๒๕๑๐

ศาลฎีกา

วันที่ ๓๑ เดือน มกราคม

พุทธศักราช

ความ อาญา

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต

โจทก์

ระหว่าง

นายหยุน แซ่อ้อ

จำเลย

เรื่อง

รับและมีของหลบหนีภาษีสุลกากรไว้ในครอบครองและยกย้ายช่วยจำหน่าย

จำเลย

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาล อุทธรณ์

ลงวันที่ ๒๔ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๐๗

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๐๖ เวลากลางวัน

จำเลยบังอาจรับและมีของสุรสีห์หรือวิซิน ซึ่งเป็นสินค้าที่มีแหล่งผลิตในต่างประเทศ

เป็นของต้องห้าม ต้องจำกัดและมีผู้หลบหนีภาษีสุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักรไทย

ไว้ในความครอบครองของจำเลย ๑๖ กระป๋องใหญ่และ ๓๐๐ กระป๋องเล็ก

/ เป็นราคา

เป็นราคา ๔,๘๒๐ บาท ซึ่งจะต้องเสียภาษีศุลกากรเป็นเงิน ๓,๑๗๔ บาท ๑๐ สตางค์ รวมเป็นเงินทั้งราคาของและค่าภาษีเป็นเงิน ๘,๐๙๔ บาท ๑๐ สตางค์ เมื่อจำเลยได้รับและมีผังขูรสคังกล่าวไว้ในครอบครองแล้ว จำเลยได้ใช้รถยนต์ของจำเลยเป็นยานพาหนะทำการบรรทุกเพื่อขนย้ายผังขูรสนั้นไปซ่อนเร้นที่อื่นหรือเพื่อจำหน่ายให้แก่ผู้อื่นไม่ว่าโดยจำเลยหรือผู้อื่นแล้วว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยนำหลบหนีภาษีศุลกากรเข้ามา เหตุเกิดที่ตำบลวิเศษ อำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต

ตามวันเวลาดังกล่าวแล้ว เจ้าพนักงานจับตัวจำเลยได้พร้อมด้วยผังขูรส ๓๑๖ กระป๋อง และใช้รถยนต์เลขทะเบียนที่ ก.ก. ๐๐๔๑๖ ซึ่งเป็นยานพาหนะใช้ในการกระทำผิดเป็นของกลางคดีนี้มีผู้นำเจ้าพนักงานจับกุมจำเลยเพื่อหวังเงินสินบนนำจับ

ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗, ๓๒ - ๑๐๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๕๐ มาตรา ๓, พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓)

พ.ศ. ๒๔๔๕ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปราม
ผู้กระทำผิด พ.ศ. ๒๔๔๕ มาตรา ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ กับบริษัทยกกลาง
ทั้งหมดจ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายรางวัลให้แก่ผู้จับด้วย

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วฟังว่า จำเลยไต่กรอครอบครอง
(ผงซุกรส) ของกลางซึ่งรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นของลักลอบหนีภาษีสุทธากกร แล้ว
จำเลยใช้รถยนต์ (ของกลาง) ลอบขนเข้ามาขายในตลาดภูเก็
พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติสุทธากกร พ.ศ. ๒๔๖๕
มาตรา ๒๗, ๓๒ พระราชบัญญัติสุทธากกร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๕๐
มาตรา ๓ พระราชบัญญัติสุทธากกร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๔
ให้ปรับเป็นเงิน ๔ เท่าของราคา (ผงซุกรส) ของกลาง รวมทั้งค่าอากร
ด้วย เป็นเงิน ๓๒,๑๕๖ บาท ๕๐ สตางค์ ค่าให้การชั้นสอบสวนของ
จำเลยมีประโยชน์แก่การพิจารณาคดีคดีโทษให้ ๑ ใน ๓ ตามประมวล
กฎหมายอาญามาตรา ๘๕ คงปรับเป็นเงิน ๒๑,๔๖๔ บาท ๒๗ สตางค์
ของกลางตลอดจนรถยนต์ที่ใช้ขน - ให้ปรับ ให้จ่ายสินบนนำจับและ

รางวัลแก่นำจับและผู้จับตามพระราชบัญญัติใหม่่าเห็นใจในการปราบปราม
ผู้กระทำผิด พ.ศ. ๒๔๘๕ มาตรา ๗ - ๘ หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับ

ให้กักขังแทนมีกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕,๓๐

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิจารณาคดีแล้ว เชื่อว่า จำเลยได้

ชำระหนี้ของจำเลยบรรทุกดวงซุรสองกลางซึ่ง เป็นสินค้าที่ถูกลักลอบ

นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงมิได้ เสียภาษีศุลกากรและ

จำเลยรู้ว่าของนั้นเป็นของที่มีผู้ให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยง

ภาษีศุลกากร เห็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร

พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ทวิ มาตราเดียว จำเลยไม่มีความผิดตาม

มาตรา ๒๗ ดวงซุรสองเป็นของอันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๗

แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ แม้จะไม่ได้ตัวผู้นำเข้ามาใน

ราชอาณาจักรมาฟ้องศาล ศาลก็มีอำนาจจับได้ตามพระราชบัญญัติ

ศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๖.๑๗ ส่วนรายนต์

ของกลางจะริบตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕

ไม่ได้ เพราะมาตรา ๓๒ บัญญัติให้ริบรถหรือยานพาหนะที่นำไปใช้ใน

การทำผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ โดยเฉพาะ

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๓๑/๒๕๑๐

ศาลฎีกา

วันที่ ๖ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๐

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา

โจทก์

ระหว่าง

นายหยาบ หะยีกาเกียก

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติศุลกากร

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓ เดือน

ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๐๗

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๐๕ วัน เวลาใดไม่ปรากฏ ได้มีผู้ลักลอบพาเอาปลิงทะเล ๗ กระสอบน้ำหนัก ๕๓๕ กิโลกรัม ราคา ๒๑,๔๐๐ บาท ราคาค่าอากร ๗,๙๑๘ บาท รวมราคาของและค่าอากร ๒๙,๓๑๘ บาท จากตี่วังประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม ข้อจำกัด และไม่ได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง ด้้วยเจตนาจะฉ้อภาษีรัฐบาล เหตุเกิดที่ตำบลเกาะสาหร่าย ตำบลคลองซุก ตำบลพิมาน อำเภอเมืองสตูล จังหวัดสตูล และที่ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๐๕ เวลากลางวัน เจ้าพนักงานศุลกากรปากังเบซาร์ จังหวัดสงขลา จับของกลางดังกล่าวได้ และ

ต่อมาจำเลยแสดงตัวเป็นเจ้าของรับว่าของกลางเป็นของจำเลย ทั้งนี้ โดยจำเลยลักลอบพาของกลางดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักร หรือ มิฉะนั้น ระหว่างเวลาดังกล่าว จำเลยบังอาจรับของกลางไว้ โดยรู้ว่าเป็น ของนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้าม ข้อจำกัด และไม่ได้ผ่านด่านศุลกากรโดยถูกต้อง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗, ๓๒ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๖, ๑๗ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๗, ๘, ๙ รับของกลาง และจ่ายเงินรางวัลแก่ เจ้าพนักงานผู้จับกุมกฎหมาย

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว วินิจฉัยว่า ปลิงทะเลของกลางเป็น ของที่ผลิตมาจากต่างประเทศ ยังไม่ได้เสียภาษีศุลกากร จำเลยรับเป็น เจ้าของโดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม ข้อจำกัด ไม่ได้ผ่านด่านศุลกากรเป็นความผิด พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗, ๓๒ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๖, ๑๗ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ ให้จำ

ถูกจำเลย ๖ เดือน ริมของกลางและให้จ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงาน
ผู้จับร้อยละยี่สิบของราคาของกลาง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษานายหนึ่งซึ่งพิจารณาและพิพากษา
คดีในศาลชั้นต้นเห็นว่ามีความสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัยจากศาล
ฎีกา จึงอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้

ศาลฎีกาได้ตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาคดีแล้ว ทางพิจารณา
เบื้องต้นได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๐๕ พนักงานของ
บริษัทขนส่งสหมิตรได้นำปลิงทะเล ๗ กระสอบ น้ำหนัก ๕๓๕ กิโล-
กรัม ราคา ๒๑,๔๐๐ บาท บรรทุกรถยนต์มาที่สถานีท่ารถไฟใหญ่ เพื่อ
จะนำขึ้นบรรทุกตู้รถไฟเพื่อขนส่งต่อไปยังกรุงเทพฯ ในขณะที่เจ้า-
พนักงานศุลกากรพบเข้าสงสัยว่าจะเป็นปลิงทะเลที่ผลิตในต่างประเทศ
และคงจะยังไม่ได้เสียภาษีศุลกากร จึงได้ยึดปลิงทะเลทั้งหมดไว้เป็น
ของกลางเพื่อพิสูจน์หลักฐานต่อไป ต่อมาจำเลยได้มาแสดงตัวต่อเจ้า-
พนักงานว่าปลิงทะเลของกลางเป็นของจำเลย โดยจำเลยผลิตขึ้นใน
ประเทศไทย

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยมีว่า ปลิงทะเลของกลางผลิตในประเทศไทย
หรือในต่างประเทศ ฝ่ายโจทก์นำสืบว่าปลิงทะเลของกลางเป็นปลิง
ที่ผลิตในต่างประเทศ โดยมีนายสวัสดิ์ อุทัยศรี เจ้าพนักงานศุลกา
กรเพื่อประเมินราคาสินค้าราคาเข้าขาออกของกรมศุลกากรเป็นพยาน

เบิกความว่า เห็นปลิงทะเลก็รู้ได้ทันทีว่าผลิตมาจากต่างประเทศหรือ
 ในประเทศ ปลิงทะเลของกลางเป็นปลิงต่างประเทศ มีแหล่งผลิตใน
 อาฟริกาตะวันออกส่งผ่านทางฮ่องกง นายสวัสดิ์เคยเห็นปลิงทะเลทั้ง
 ในประเทศและนอกประเทศมากจนชินตา ปลิงทะเลแถวภาคใต้รวม
 ทั้งจังหวัดสตูล ผ่าท้องปลิงออกไม่ใส่ปูนขาว และมีเล็กน้อยไม่พอ
 เป็นสินค้า ปลิงต่างประเทศเจาะปากแล้วใส่ออก ใส่ปูนขาวกันเสีย
 ของในประเทศใช้อย่างไฟ พยานของโจทก์นอกจากนายสวัสดิ์แล้ว โจทก์
 มีนายนิคม พิงล หัวหน้ากองนิติการ และเคยเป็นนายด่านศุลกากร
 เคยมีความรู้เรื่องปลิงทะเลไทยเคยเป็นสารวัตรตรวจสินค้าขาเข้าขา
 ออกเบิกความว่า เคยตรวจรับเสียภาษีปลิงทะเลราว ๕๐ ครั้ง ปลิง
 มาจากออสเตรเลียก็มี แต่ไม่เหมือนของอาฟริกาตะวันออก จาก
 ความรู้ความชำนาญ นายนิคมเห็นว่าปลิงของกลางมาจากอาฟริกา
 ตะวันออก

จำเลยนำสืบว่า ปลิงทะเลของกลางจำเลยผลิตที่เกาะอาดัง หมู่
 ที่ ๗ ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมืองสตูล ที่หมู่บ้านนี้มีการจับปลา
 และปลิง มีนายจง แซ่ฮ้อ (หรือนายจง อังโชติพันธ์) เป็นผู้ใหญ่
 บ้าน การจับปลิงทะเลของจำเลย จำเลยได้รับอนุญาตจากอำเภอเมือง
 สตูล จำเลยจับปลิง ๓ เกือบเศษ ได้ปลิง ๕๕๕ กิโลกรัม บรรจุ
 กระสอบ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๗ มาตรวจและออกใบรับรองดินก้านึกสิน
 กำไ้ แล้วจำเลยได้ไปขอใบรับรองดินก้านึกสินกำไ้จากอำเภอกับ
 ผู้ใหญ่บ้าน อำเภอไม่ไ้สอบตามผู้ใหญบ้าน ทางอำเภอไ้ออกใบ

รับรองดินกำเนิกสินค้ำให้ เมื่อได้แล้วจำเลยมอบให้ผู้ใหญ่บ้านนำไป
 ขายที่หอใหญ่ เมื่อถูกจับผู้ใหญ่บ้านกลับไปบอกจำเลย จำเลยจึงมา
 แสวงควำเป็นเจ้าของ ชั้นสอบสวนเจ้าพนักงานเชื่อว่าจำเลยผลิตใน
 ประเทศ ส่งไม้พ้องจำเลยไปกราวหนึ่งแล้ว

ได้พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์จำเลยแล้ว เห็นว่านาย
 สวัสดิ์ อุทัยศรี กับ นายนิคม พิกุล พยานของโจทก์รับราชการเป็น
 ผู้ที่รักษาพิเศษและเป็นหัวหน้ากองนิติการตามลำดับนั้น แม้จะไม่
 ปรากฏว่าพยานทั้งสองได้จดทะเบียนเป็นผู้เชี่ยวชาญในการดูหรือพิสูจน์
 ปลิงทะเล แต่ตามคำเบิกความของพยานทั้งสองก็ปรากฏว่า พยาน
 ทั้งสองเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับปลิงทะเลมาก ย่อมจะรู้ได้ว่าปลิง
 ทะเลของกลางเป็นปลิงที่ผลิตในประเทศหรือต่างประเทศ ทั้งนี้ นาย
 สวัสดิ์เบิกความก่อนหนึ่งว่าเห็นก็รู้ ได้ทันที คำกล่าวที่ว่าปลิงเหมือน
 ปลิงหรือคำกล่าวอื่นในทำนองนั้น นำมาใช้ไม่ได้แก่ผู้ที่มีประสบการณ์
 ก็ พิเคราะห์ทางพยานหลักฐานของจำเลยที่ว่า จำเลยมีหนังสือรับรอง
 ดินกำเนิกสินค้ำและมีนายจ้งผู้ใหญ่บ้านเบิกความประกอบแล้วเห็นว่า
 หนังสือรับรองดินกำเนิกสินค้ำที่ทางอำเภอออกให้จำเลย ทางอำเภอ
 ไม่ได้มาตรวจว่าได้ออกให้ตามความเป็นจริงด้วยตนเอง แต่ออกให้
 ตามใบรับรองดินกำเนิกสินค้ำที่นายจ้งผู้ใหญ่บ้านออกให้มาก่อน พยาน
 สำคัญของจำเลยจึงอยู่ที่นายจ้งผู้ใหญ่บ้าน แต่ปรากฏว่านายจ้งเป็นผู้
 นำจำเลยไปขอใบรับรองดินกำเนิกสินค้ำที่อำเภอ ได้ใบรับรองแล้ว
 นายจ้งเป็นผู้นำปลิงทะเลมาขายที่สถานีหากใหญ่ พฤติการณ์ของนาย

งบแสดงว่ามีส่วนได้เสียอยู่ด้วยเป็นอย่างมาก คำเบิกความของนายจง
 ในฐานะเป็นพยานจำเลย จึงมีน้ำหนักน้อย ข้อที่เจ้าพนักงานสอบสวน
 ส่งไม่ฟ้องจำเลยก็เป็นเรื่องของความเห็น ไม่กระทบกระเทือนถึงเป็น
 ความจริงทั้งวินิจฉัยแล้วนี้ รูปคดีเชื่อได้ว่า ปลิงทะเลของกลางผลิต
 ในต่างประเทศ เมื่อจำเลยรับว่าเป็นของจำเลย จึงฟังได้ว่าจำเลยได้
 รับปลิงทะเลของกลางไว้ โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร
 ไทยโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามข้อจำกัด อันเป็นความผิดตามพระราช
 บัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
 พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๔ และศาล
 ฎีกาเห็นว่า มาตรา ๒๗ ทวินี้มีกำหนดโทษเบากว่ามาตรา ๒๗ และเพ็ญ
 บัญญัติขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ จึงเป็นที่เห็นได้ว่า ความผิดตามมาตรา ๒๗
 ทวินี้ ไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๒๗ จึงได้บัญญัติให้เป็นความผิดขึ้น
 ตามมาตรา ๒๗ ทวิ ส่วนมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
 พ.ศ. ๒๔๘๒ ซึ่งระบุดังการริบทรัพย์ อันเนื่องด้วยความผิดตาม
 มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ นั้น เมื่อจำเลย
 ไม่ผิดตามมาตรา ๒๗ แล้ว ศาลจะสั่งให้ริบของกลางในคดีนี้ตาม
 มาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๘๒ ไม่ได้ แต่ศาล
 ฎีกาเห็นว่า ศาลมีอำนาจสั่งริบของกลางตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๓๓ ได้ เพราะมาตรา ๒๗ ทวิ ไม่มีข้อความแสดงว่าจะมิให้ยก
 อยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๓๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา แม้ฟ้อง
 ของโจทก์มิได้อ้างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ แต่มีคำขอให้ริบ
 ของกลางมาแล้ว ศาลย่อมสั่งให้ริบตามบทกฎหมายที่ถูกต้องได้

ฉบับที่ของ

๘๑๗

ห้องสมุดเนติบัณฑิตยสภา

จึงพร้อมกันพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ และให้รับของกลางตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ นอกจากที่แก้ให้คงเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

สภาทนายความ

วิเชียร เสวทรนทร์

โกวิท ธีระวัฒน์

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๒๖๐/๒๕๑๒ (ประชุมใหญ่)

อาญา रिบททรัพย์สิน ขอคืนทรัพย์สินที่ถูกริบ

พ.ร.บ. สุลกากร

วิธีพิจารณาความแพ่ง ผลแห่งคำพิพากษา

ศาลลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ (คือ มาตรา ๒๗ ทวิ) ฐานพาเอาของที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นของนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่เสียภาษี ภัยการพาจากที่หนึ่งไปยังอีกที่ ๑ นั้น เป็นความผิดชั้นใหม่ผิดชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นคนละอย่างกับความผิดฐานนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่เสียภาษี ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ซึ่งมีบัญญัติให้ลงโทษไว้แก่ทัม และมีมาตรา ๓๒ เป็นบทบัญญัติให้ริบของกลางในความผิดฐานนั้น ฉะนั้น มาตรา ๓๒ ซึ่งเป็นบทบัญญัติให้ริบของกลางที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่เสียภาษี จึงมิใช่เป็นบทริบทรัพย์สินในความผิดตาม มาตรา ๒๗ ทวิ เพราะเป็นความผิดคนละอย่าง การริบทรัพย์สินตามมาตรา ๒๗ ทวิ มิได้มีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากรจึงอยู่ในบังคับแห่งหลักว่าภัยการริบทรัพย์สินทั่วไป ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ เมื่อการริบทรัพย์สินในกรณีแห่งความผิดของจำเลยเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ แล้วการขอคืนทรัพย์สินของกลางในคดีนี้ ผู้ร้องก็ย่อมร้องขอคืนได้ภายใน ๑ ปีนับแต่วันคดีถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ ภัย

คดีเดิมศาลพิพากษาให้รับของกลางสามพระราชบัญญัติศาลการ
พ.ศ. ๒๔๖๘ มาตรา ๓๒ และคดีถึงที่สุดไปแล้ว คำพิพากษาในคดี
ซึ่งมีอยู่แล้วแต่เดิมนั้นไม่ผูกพันผู้ร้อง ซึ่งร้องขอคืนของกลางเพราะ
เป็นคนภายนอก ศาลย่อมมีอำนาจที่จะวินิจฉัยเป็นอย่างอื่นได้.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๒๖๐/๒๕๑๒

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๘ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๑๒

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดหนองคาย

โจทก์

ระหว่าง

นายดี โปธิศรี

จำเลย

ห้างหุ้นส่วนจำกัดกัเขียบหงวนมิลเลอร์ โดยนายกิติ

จิงสงวนพรสุข ผู้รับมอบอำนาจ

ผู้ร้อง

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติศาลการ (ชั้นขอคืนของกลาง)

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๘ เดือน

พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๑

เดิมพนักงานอัยการจังหวัดหนองคายฟ้องนายดี โปธิศรีว่า มี
ไว้ รับไว้ รับฝาก พาไปเสีย ช่วยซ่อนเร้น ซึ่งน้ำมันเครื่อง น้ำมัน
จารบี กระจกาม่วนบุหรีรวมทั้งหมดราคา ๗,๒๔๗ บาท ซึ่งเป็นสิน

ค่าที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยไม่เสียภาษีศุลกากร เจ้าพนักงาน
จับจำเลยพร้อมด้วยของหนีภาษีและรถยนต์ซึ่งใช้เป็นพาหนะ ๑ คัน
เป็นของกลาง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษนายคดีและริบของกลาง
ซึ่งรวมทั้งรถยนต์ที่ใช้เป็นพาหนะด้วย ตามพระราชบัญญัติศุลกากร
ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ก็คดีที่สุด

เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๑๑ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังที่ศาลชั้นต้น
พิพากษาคดีนี้ แต่ก่อนส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์ตามที่จำเลยอุทธรณ์
ผู้ร้องร้องว่ารถยนต์ของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นเป็นของผู้ร้องให้จำเลยเข้า
ซื้อไป การที่นายคดีนำรถยนต์ของกลางไปใช้ในการกระทำผิด ผู้ร้อง
มิได้รู้เห็นยินยอมให้จำเลยเอาไปใช้ในการกระทำผิด การกระทำผิด
ของจำเลยเป็นการฉกเงินไฮสตัญญาเข้าซื้อ ผู้ร้องมีสิทธิยกคดีนี้ได้
ขอให้ศาลสั่งคืนให้ผู้ร้อง

โจทก์คัดค้านว่า นับแต่วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๐ ซึ่งเป็น
วันที่เจ้าพนักงานยึดรถยนต์ของกลางไว้จนถึงวันที่ผู้ขอคืนรถยนต์ เป็น
ระยะเวลาเกิน ๖๐ วัน รถยนต์ของกลางจึงตกเป็นของแผ่นดินตาม
พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๘ มาตรา ๒๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๘๒ และโดยมาตรา
๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๘๗

ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วฟังว่า ผู้ร้องมิได้รู้เห็นด้วยในการที่
จำเลยนำรถยนต์ของกลางไปใช้ในการกระทำผิด แต่มิได้ร้องขอคืน
ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่รถยนต์ถูกยึด รถยนต์ของกลางย่อมตกเป็น

ของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๔ (ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๓) ให้ยกคำร้อง

ผู้ร้องอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยกระทำผิดฐานเป็นผู้ช่วยพาเอาของที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยไม่เสียภาษี ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ คือมาตรา ๒๗ ทวิ ของกลางในกรณีที่เป็นความผิดตาม มาตรา ๒๗ ทวินี้จะนำบทบัญญัติในพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ มาใช้บังคับสำหรับการริบหรือไม่ริบไม่ได้ (อ้างคำพิพากษาฎีกาที่ ๗๐/๒๕๑๐ ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์ นายหยุน แซ่อ้อ จำเลย) และจะนำมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับไม่ได้อีกด้วยการริบทรัพย์สินคือรถยนต์ของกลางในคดีนี้ย่อมเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓ ซึ่งในคดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องมิได้รู้เห็นช่วยในการกระทำผิดของจำเลย รถยนต์ของกลางของผู้ร้องจึงไม่ใช่ทรัพย์สินอันจะพึงริบ พิพากษากลับคำสั่งศาลชั้นต้น ให้คืนรถยนต์ของกลางให้ผู้ร้องไป

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ก็มีปัญหาข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องจะขอคืนรถยนต์ของกลางในคดีนี้ได้หรือไม่ ปัญหาข้อนี้โจทก์ฎีกาว่าคำพิพากษาของศาลที่ให้ริบของกลางนั้นถึงที่สุดแล้ว และผู้

ร้องก็มีได้ร้องขอคืนภายใน ๖๐ วันนับแต่วันรดยนทัตถุยิก รดยนทั
 ของกลางย่อมตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.
 ๒๔๖๕ มาตรา ๒๔ ซึ่งต่อมาถูกแก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร
 (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๓

ปัญหาที่กล่าวเห็นว่า คดีนี้ศาลลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติ
 ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ (คือมาตรา ๒๗ ทวิ)
 ฐานพาเอาของที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นของนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่
 เสียภาษีด้วยการพาจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งนั้น เป็นความผิดที่บัญญัติ
 ขึ้นใหม่อีกชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นคนละอย่างกับความผิดฐานนำสินค้าเข้า
 มาในราชอาณาจักรโดยไม่เสียภาษีตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.
 ๒๔๖๗ มาตรา ๒๗ ซึ่งมีบัญญัติให้ลงโทษไว้แก่เดิม และมีมาตรา ๓๒
 เป็นบทบัญญัติให้รับของกลางในความผิดฐานนั้น ฉะนั้นมาตรา ๓๒
 ซึ่งเป็นบทบัญญัติให้รับของกลางที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่เสีย
 ภาษี จึงมิใช่เป็นบทบริบทพหุในความผิดตามมาตรา ๒๗ ทวิ เพราะ
 เป็นความผิดคนละอย่างดังกล่าวแล้ว การบริบทพหุตามมาตรา ๒๗ ทวิ
 มิได้มีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร จึงอยู่ในบังคับแห่งหลักว่า
 ด้วยการบริบทพหุทั่วไปตามที่มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
 ๓๓ เมื่อการบริบทพหุในกรณีแห่งความผิดของจำเลยเป็นไปตามประ-
 มวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ แล้ว การขอคืนทรัพย์สินของกลางในคดี
 นี้ผู้ร้องก็ย่อมร้องขอคืนได้ภายใน ๑ ปี นับแต่วันคดีถึงที่สุดตามประ-
 มวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ ด้วย

ทั้งนี้มีปัญหาต่อไปว่า ในคดีซึ่งเกมศาลพิพากษาให้รับของ
กลางตามพระราชบัญญัติศาลากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๓๒ และคดี
ถึงที่สุดไปแล้วเช่นคดีนั้นนี้ ต่อมาในชั้นร้องขอคืนทรัพย์สินของกลาง
ศาลจะยกขึ้นวินิจฉัยใหม่ว่า ชอบที่จะรับตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๓ ได้หรือไม่

ปัญหานี้ศาลฎีกาได้พิจารณาโดยที่ประชุมใหญ่แล้วเห็นว่า
คำพิพากษาในคดีซึ่งมีอยู่แล้วแต่เกมนั้นไม่ผูกพันผู้ร้องซึ่งร้องขอคืน
ของกลางเพราะเป็นคนภายนอก ศาลย่อมมีอำนาจที่จะวินิจฉัยเป็น
อย่างอื่นได้ ฉะนั้นที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าการรับทรัพย์สินในคดีนี้ต้อง
บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ ผู้ร้องมีสิทธิร้องขอคืน
ภายใน ๑ ปีนับแต่คดีถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖
และให้คืนรถยนต์ของกลางแก่ผู้ร้องนั้นชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น
พร้อมกันพิพากษายืน ให้ยกฎีกาโจทก์.

พันธ์ นัยวิมล

วิเชียร เสวทรุณทร์

วินัย ทองลงยา

หมายเหตุ คดีนี้ ข้อเท็จจริงได้ความว่า เกมจำเลยใช้รถยนต์พิพาท
ขนสินค้าที่หนีภาษี แต่สินค้านั้นอยู่ในประเทศอยู่แล้ว ศาลชั้นต้นและ
ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ส่งโทษจำเลยและให้รับของกลางซึ่งรวมทั้ง

รถยนต์พิพาทที่ใช้เป็นพาหนะตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๓๒ ก็ถึงที่สุดแล้ว ปรากฏว่าหลังจากศาลชั้นต้นพิพากษา แก่ก่อนส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์ ผู้ร้องได้มาร้องขอให้ศาลชั้นต้นสั่ง คืนรถยนต์ที่ริบให้แก่ผู้ร้อง อัยการโจทก์คัดค้าน ศาลชั้นต้นไต่สวน แล้วฟังว่าผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจช่วยในกรณีที่จำเลยนำรถยนต์ของกลาง ไปใช้ในการกระทำผิด แต่ผู้ร้องมิได้ขอคืนภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ รถยนต์ถูกยึด รถยนต์ของกลางจึงตกเป็นของแผ่นดินตามพระราช- บัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๔ ให้อยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาคลับให้คืนรถยนต์ของกลางให้ผู้ร้อง อัยการ โจทก์ฎีกา ปัญหาที่จะก้องวินิจฉัยจึงมีว่า ผู้ร้องจะขอคืนรถยนต์ ของกลางในคดีนี้ได้หรือไม่

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ มาตรา ๒๔ (ซึ่งแก้ไข เพิ่มแก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๓) บัญญัติว่า "สิ่งใด ๆ อันจะพึงก้องริบตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลา ใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้ นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอา ภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด สาม- สิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน"

บทบัญญัติกฎหมายดังกล่าว ถ้าพิจารณาแล้วจะเห็นว่าเป็น

บทบัญญัติพิเศษที่ให้อำนาจเจ้าพนักงานยึดทรัพย์ในกรณีที่ยึดของ
ผิดกฎหมายได้โดยไม่มี การฟ้องศาล เพราะเป็นกรณีที่อยู่ในชั้น
เจ้าพนักงานเท่านั้น และที่บัญญัติไว้ในกอนท้ายให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่
มีเจ้าของนั้น ก็ย่อมหมายความว่าถึงในกรณีที่จับของหนีภาษีได้โดยไม่มี
ตัวผู้ต้องหา จึงไม่อาจฟ้องผู้ใดเป็นจำเลยได้ แต่ก็ได้มีคำพิพากษา
ฎีกาที่ ๘๑๖/๒๕๐๔ วินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ไว้ว่า เรื่อยนคที่เอาไป
ใช้หลบหนีภาษีจนศาลสั่งริบ แม้เจ้าของเรื่อยนคจะไม่ได้รู้เห็นเป็นใจ
ในการกระทำผิด ก็ต้องมายื่นคำร้องขอคืนภายในกำหนด ๖๐ วันนับ
แต่วันที่ยึดตามพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๔ ซึ่งแก้ไขโดย
พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๓ ไม่ใช่
ภายในกำหนด ๑ ปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖

แต่โดยที่ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศฎีกานี้ ไม่ตรงกับข้อเท็จ
จริงตามคำพิพากษาศฎีกาที่ ๘๑๖/๒๕๐๔ เพราะไม่ใช่กรณีของหนีภาษี
เสียภาษีจากต่างประเทศ แต่เป็นกรณีที่จำเลยเอาเรื่อยนคที่พาไปชน
ของที่ได้ลักลอบหนีภาษีเข้ามาอยู่ในประเทศแล้ว ซึ่งเป็นกรณียกย้าย
ของภายในประเทศ กรณีจึงไปตรงกับข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศฎีกาที่
๗๐/๒๕๑๐ ซึ่งได้วินิจฉัยไว้โดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเช่นกันว่า การ
กระทำของจำเลยผิดพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๗ ทวิ โทษ
เบากว่ามาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ เพิ่งบัญญัติขึ้นเมื่อ พ.ศ.
๒๔๙๙ กับความผิดตาม มาตรา ๒๗ ทวินี้ไม่เป็นผิดตามมาตรา ๒๗
ส่วนพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๓๒ ก็ให้ริบทรัพย์ซึ่งเป็นความ

ผิดพระราชบัญญัติศาลากรซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น ทั้งนี้บริบรณต์
 ของกลางตามพระราชบัญญัติศาลากร พ.ศ. ๒๔๖๔ มาตรา ๓๒ ไม่ได้
 แต่บริบทามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ ได้ แม้โจทก์ไม่ได้อ้าง
 มาตรา ๓๓ แต่ก็ขอให้บริบรณต์ของกลางมาแล้ว ศาลจึงบริบทามบท
 กฎหมายที่ถูกต้องได้ กรณีศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่จึงมีมติว่าของที่
 เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายพระราชบัญญัติศาลากร ฯ มาตรา ๒๗
 ทวินั้น ศาลต้องบริบทามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓

มีปัญหาที่จะฟ้องวินิจัยต่อไปว่า ผู้ร้องในคดีนี้ซึ่งอ้างว่าเป็น
 เจ้าของจะมาร้องขอคืนรถยนต์ที่ศาลสั่งบริบทามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๓๖ ได้หรือไม่ในเมื่อศาลได้พิพากษาให้บริบทของกลางตาม
 พระราชบัญญัติศาลากร ฯ มาตรา ๓๒ และคดีได้ถึงที่สุดไปแล้ว เรื่อง
 นี้ก็เคยมีคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๑๑/๒๕๐๔ วินิจัยไว้ว่า -ถึงแม้ศาล
 พิพากษาเสร็จเกิดขาดแล้วว่า ไม้ของกลางเป็นไม้หวงห้าม จำเลยมี
 ไว้เป็นความผิดและให้บริบทไม้ของกลางแล้วก็ดี เจ้าของไม้ย่อมใช้สิทธิ
 ทามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ ขอคืนไม้ของกลางโดยอ้างว่า
 ไม้ไม่ใช่ไม้หวงห้ามเพราะขึ้นอยู่ในสวนของตนได้ ทั้งนี้เพราะเจ้าของ
 ไม้ไม่มีโอกาสต่อสู้คดีกับโจทก์ คำพิพากษานั้นไม่มีผลผูกพันเจ้าของไม้
 ฉะนั้นตามคำพิพากษาฎีกาฉบับนี้ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจึงลงมติว่า
 คำพิพากษาในคดีเดิมไม่ผูกพันผู้ร้องซึ่งร้องขอคืนรถยนต์ของกลาง
 เพราะเป็นคนภายนอก และพิพากษาให้คืนรถยนต์ของกลางแก่ผู้ร้อง
 ดังกล่าวมาแล้ว.

๑๐๐๔

(ฎีกาย่อ)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๑๐/๒๕๐๘

(พนักงานอัยการจังหวัดจันทบุรี โจทก์ นายขุน ชวค. กับพวก
จำเลย)

อาญา บททั่วไปใช้ในกฎหมายอื่น (ม. ๑๑)

พระราชบัญญัติ ศาลากร.๑

มาตรา ๒๗ ทวิ พ.ร.บ. ศาลากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๓)
พ.ศ. ๒๔๙๙ ม. ๔ บัญญัติให้ปรับ ๔ เท่าราคาของรวมค่าอากรศาลฯ แม้
ไม่มีข้อความว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ" ถึง ม. ๒๗ ก็ตาม ก็มี
ความหมายมิให้ปรับเรียงกัน

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ. ศาลากร
ม. ๒๗ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ ม. ๔ ปรับจำเลย
๔ เท่าราคาของรวมอากรเรียงกัน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้ปรับรวม
ตามนัยฎีกาที่ ๔๐๑/๒๕๐๘ อัยการละเชิงเทรา-โจทก์ นายจรัญ ยนตการ
กับพวก จำเลย โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยปัญหาว่า "โจทก์ฎีกาว่า การปรับบทลงโทษ
จำเลยต้องใช้มาตรา ๒๗ ทวิ เป็นหลัก จะใช้มาตรา ๒๗ เป็นบทลงโทษ
จำเลยหาได้ไม่ เพราะเป็นคนละข้อหากัน เมื่อมาตรา ๒๗ ทวิ ไม่มี
ข้อความว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ" บัญญัติไว้ ศาลจึงมีอำนาจปรับ

จำเลยเรียงตัวคนละ ๔ เท่าได้ ไม่ชักก่อนมาตรา ๒๗ ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๓๑/๒๕๑๐ ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์ นายหยาบ ทะยี่กะเคี้ยก จำเลย ขอให้พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ปรับจำเลยคนละ ๔ เท่าตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว มาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ บัญญัติว่า "ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจำหน่าย หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของ ซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" ทั้งนี้ แม้ในมาตรา ๒๗ ทวิ มิได้บัญญัติข้อความเจาะจงลงไปว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ" ถ้อยคำในในเรื่องโทษดียว่อมมีความหมายเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ ว่า สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ นั้นเอง เรื่องทำนองเดียวกันนี้ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้เป็นแบบอย่างแล้ว ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ศาลอุทธรณ์อ้าง คำพิพากษาที่โจทก์ยกขึ้นอ้างอิงนั้น เป็นเรื่องริบของกลาง มิใช่การกำหนดโทษปรับผู้กระทำความผิดครั้งหนึ่งๆ ก็นำมาเทียบเคียงหาได้ไม่"

พิพากษายืน

(พิชัย รัชตะนันท์ - ชุ่ม สุนทรธัย - อุกม ทนค่าน)

(ฎีกาย่อ)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๓/๒๕๒๐

(พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์ น.จ.ก. เจมส์ กวอลลิท
 จิวเวลเลอร์หรือ เจมส์ กอลลิท เจวลลี่ กับพวก จำเลย)

อาญา โทษ ปรับเรียงตัว (ม. ๑๑)

วิธีพิจารณาความอาญา บรรยายฟ้อง (ม. ๑๕๘)

พระราชบัญญัติ ศุลกากรฯ

ฟ้องว่าจำเลยนำของเข้ามาในราชอาณาจักรหลีกเลี่ยงภาษี
 ศุลกากร หรือช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ฆ่า ซึ่งของนั้น โดยรู้ว่า
 นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.
 ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ ม. ๒๗, ๒๗ ทวิ ไม่ใช่ฟ้องที่ขัดแย้งเอาเปรียบ
 ไม่เคลือบคลุม

ฟ้องตาม พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ ม. ๒๗, ๒๗ ทวิ
 เกี่ยวไปถึงฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๘๒ ม. ๑๗ เป็นฟ้องเกี่ยวกับของซึ่งต้อง
 ยึดตาม ม. ๑๐๐ โจทก์สืบข้อเท็จจริงได้ว่า เป็นของต่างประเทศที่ต้องเสีย
 ภาษีแล้ว เป็นหน้าที่จำเลยพิสูจน์ว่าได้เสียภาษีถูกต้องแล้ว มิฉะนั้น
 เป็นความผิดและรับของกลางเหล่านั้น

ความผิดตาม พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ ม. ๒๗ ให้ปรับ
 สี่เท่าราคาของรวมค่าอากร โดยปรับรวมกันแต่ละครั้ง มิใช่ปรับแก้
 ละครั้งแล้วแบ่งเป็นรายแก้วมุกคดเท่า ๆ กัน

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ว่า จำเลย มีความผิดตาม พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ ม. ๒๗ ฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๘๒ ม. ๖ ฉบับที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๙๐ ม. ๓ จำคุกจำเลยที่ ๒, ๓ คนละ ๒ ปี ปรับจำเลยทั้งสามสี่เท่าราคาของรวมค่าอากร ๑,๒๘๐,๘๓๒ บาท โดยแบ่งปรับคนละ ๔๓๖,๕๔๔ บาท รอการลงโทษจำเลยที่ ๒, ๓ ไว้ ๕ ปี รมของกลาง โจทก์จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า "ปัญหาตามฎีกาของจำเลยว่าฟ้อง โจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่าโจทก์บรรยายข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคล หรือสิ่งของที่เกี่ยวของกี่ยวพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ถือว่า จำเลยนี้เป็นผู้นำและพาสินค้าต่าง ๆ ตามบัญชีท้ายฟ้องเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการหลีกเลี่ยงเสียภาษีศุลกากรโดยมีเจตนาที่จะฉ้อค่า ภาษีหรือมิฉะนั้นตามวันเวลาที่กล่าว จำเลยได้ซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไป ซื่อ รับจำนำซึ่งสินค้าตามบัญชีท้ายฟ้อง โดย รู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม ข้อจำกัด และไม่ได้ผ่านกานศุลกากรโดยถูกต้อง ขอให้ลงโทษ จำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗, ๒๗ ทวิ ฟ้องของโจทก์จึงกล่าวไม่ขัดแย้งไม่เอาเปรียบจำเลย ไม่เป็นฟ้อง เคลือบคลุม

ปัญหาต่อไปว่า หน้าที่พิสูจน์ตกอยู่แก่ฝ่ายจำเลยหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา

๒๗, ๒๘ ทวิ เกี่ยวโยงไปถึงพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๗ ที่บัญญัติว่า "ของใดๆ อันเนื่องด้วยความผิดตาม มาตรา ๒๗ ฯลฯ ท่านให้ริบเสียสิ้น ฯลฯ" พ้องใจทักจึงเป็นฟ้องร้อง กก็อันเกี่ยวด้วยของซึ่งต้องยึดเพราะไม่เสียภาษีตามพระราชบัญญัติ ศาลการ ๒๔๖๕ มาตรา ๑๐๐ ซึ่งถ้าใจทักนำสืบข้อเท็จจริงได้ว่าของกลาง เป็นของต่างประเทศที่ต้องเสียภาษีแล้ว ก็เป็นหน้าที่ของจำเลยที่จะ พิสูจน์ข้อไปว่าของกลางดังกล่าวได้เสียภาษีถูกต้องแล้ว กรณีหาใช้ว่า บัญหาตามฟ้องใจทักไม่ตรงกับพระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๑๐๐ กังจำเลยฎีกาได้เพียงไม่" ฯลฯ

"ตามพยานหลักฐานของใจทักดังกล่าว ฟังได้ว่าจำเลยสั่งซื้อ อนุมัติของกลางจากต่างประเทศ กรณีหาใช้ว่าจำเลยซื้อจากในประเทศ แก่เพราะว่าจำเลยมีอนุมัตินับเป็นหมื่นชิ้น จำเลยที่ ๓ จำไม่ได้หมด จึงให้การในชั้นสอบสวนครั้งแรกว่าซื้อจากต่างประเทศ กังที่จำเลยฎีกา ไม่ ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ ๑ เป็นห้างหุ้นส่วนจำกัด จำเลย ที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ได้มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๓ ดำเนินกิจการ ทั้งหมกในห้างตามเอกสารหมาย จ. ๑๒ จำเลยที่ ๓ ได้สั่งซื้ออนุมัติ ของกลางตามคำสั่งของจำเลยที่ ๒ และตรงตามวัตถุประสงค์ของจำเลย ที่ ๑ เมื่อจำเลยทั้งสามพิสูจน์ไม่ได้ว่าของกลางดังกล่าวจำเลยเสียภาษี อากรถูกต้องแล้ว จำเลยต้องรับผิดตามฟ้องของใจทัก

ของกลางอันกับที่ ๒๑ ถึง ๒๔ เกี่ยวกับกล่องดำรูปพร้อม อนุปรณ์ตามฎีกาของใจทัก พยานหลักฐานของใจทักประกอบด้วย

คำให้การของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ตามเอกสารหมายเลข ๕ ข้อเท็จจริงฟัง
 ได้ว่าเป็นของต่างประเทศ หน้าที่พิสูจน์ว่าของดังกล่าวได้เสียภาษีอากร
 แล้วตกแก่ฝ่ายจำเลย จำเลยอ้างลอยๆว่า คล้องด้วยรูปอันที่ ๒๑
 และอุปกรณ์อันที่ ๒๒ จำเลยที่ ๓ ชื่อจากประเทศญี่ปุ่น ได้นำคิกัว
 เข้ามาโดยเจ้าพนักงานไม่ได้เรียกเก็บภาษี และคล้องด้วยรูปเบรอนนิก้า
 อันที่ ๒๓ อุปกรณ์อันที่ ๒๔ จำเลยที่ ๓ อ้างว่าเป็นของนาง
 รักษาน้องสาวจำเลยที่ ๒ ซึ่งได้สามีเป็นทหารอเมริกัน ชื่อจาก พี.เอ็กซ์
 ของทางการทหารสหรัฐอเมริกาและห้างเซ็นทรัลในกรุงเทพฯ จำเลย
 ที่ ๓ ยืมจากนางรักษามาถ่ายภาพทำแค๊กตาล็อกนั้น ข้ออ้างของจำเลย
 ดังกล่าวชกกับคำให้การชั้นสอบสวน รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยได้เสียภาษี
 อากรแล้ว หรือของดังกล่าวยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี จำเลยต้องรับผิดชอบ

สำหรับสินค้าอันที่ ๑ ถึงที่ ๒๐ ที่ศาลอุทธรณ์ปรับจำเลย
 ทั้งสามเป็นเงินสี่เท่าของราคาของรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเป็นเงิน
 ๑,๒๘๐,๘๓๒ บาทนั้นชอบแล้ว แต่ที่ให้แบ่งปรับคนละ ๔๒๖,๕๔๔
 บาทนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย เพราะพระราชบัญญัติศาลการ
 พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๒๗ ที่แก้ไขเพิ่มเติม บัญญัติให้ปรับสำหรับ
 ความผิดครั้งหนึ่งๆ มิใช่ให้ปรับสำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ แล้วแบ่ง
 ปรับเป็นรายบุคคลคนละเท่าๆกัน ดังที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามา หรือ
 ปรับเป็นรายบุคคลคนละสี่เท่าของราคาของรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว
 ดังที่โจทก์ฎีกา

อนึ่ง ศาลอุทธรณ์ได้กำหนดโทษจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ทั้งจำทั้งปรับ

จำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกให้รอไว้มีกำหนดห้าปีนั้น เห็นว่า จำเลยน่าจะหลบจำแล้ว ไม่มีเหตุที่จะแก้ไขคุณพิษของ ศาลอุทธรณ์ตามฎีกาของโจทก์ที่ขอไม่ให้รอการลงโทษจำเลย

พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นว่า ปรับจำเลยทั้งสาม รวมกันเป็นเงินสี่เท่าของราคาของคಾಮบัญชีทรัพย์สินของกลางท้ายฟ้อง อันฉบับ ๑ ถึง ๒๔ รวมค่าอากรเข้าท้ายแล้วเป็นเงิน ๑,๓๒๑,๑๓๖ บาท ตรีของกลางคಾಮบัญชีทรัพย์สินท้ายฟ้องอันฉบับ ๑ ถึง ๒๔”

(จิตร เทพพิทักษ์ — ล้วน นิลกำแหง — มงคล วัลยะเพ็ชร)

หมายเหตุ — ฟ้องคดีนี้ไม่ใช่ฟ้องที่เรียกกันว่าเล่าเรื่อง แล้วอ้างว่าเป็น ความผิดฐานหนึ่งหรืออีกฐานหนึ่ง เช่นลักทรัพย์หรือรับของ ใจ แต่เป็นฟ้องว่ายืนยันว่าจำเลยทำผิดฐานนำของเข้ามา โดยหลีกเลี่ยงภาษี หรือรับของที่มีได้เสียภาษีไว้โดยรู้อยู่แล้ว ซึ่งถ้าตามบรรทัดฐานก่อนฎีกาที่ ๒๓๒/๒๕๐๔ ๒๕๐๕ ฎ. ๑๔๗ ก็เป็นฟ้องเคลือบคลุม เพราะฟ้องยืนยันมาทั้ง ๒ ฐานซึ่งขัดกัน เช่นลักทรัพย์หรือรับของใจ บางทีบรรทัด ฐานอาจมีพัฒนาเปลี่ยนไปแล้วกระมัง

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายวีระชัย พิทเคนทร์ เกิดเมื่อวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2497 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์ จากโรงเรียนอานวยศิลาภิพระนคร ได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2520 เริ่มทำงานครั้งแรกที่ ธนาคารกสิกรไทย สำนักงานใหญ่ เมื่อปี พ.ศ. 2520 และต่อมาได้ย้ายไปทำงานเป็นผู้จัดการแผนกกฎหมายบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สินอุตสาหกรรม ปัจจุบันเป็นเจ้าของสำนักงานนายความวีระชัย พิทเคนทร์

